Liuba PROCOPII

POSIBILITĂŢI DE CONVERSIE A PARTICIPIULUI

Există multe situaţii în care un cuvânt pare să se înscrie, în dependenţă de cadrul semantic şi de funcţia lui sintactică, în mai multe părţi de vorbire. E vorba de omonimele lexico-gramaticale realizate prin schimbarea valorii (categoriei sau funcţiei) gramaticale, adică de derivarea improprie, ori de conversiune. În ultimele decenii a crescut simţitor interesul faţă de conversie atât în lingvistica română, cât şi în cea de peste hotare.

Conversie (lat. *conversio* – „prefacere, transformare", fr., engl. *conversion*) – transferarea unui cuvânt în altă clasă lexico-gramaticală, schimbarea valorii sale lexicale şi gramaticale (a caracteristicilor lexicale, morfologice şi sintactice); trecerea unui cuvânt de la o clasă de cuvinte la alta prin modificarea (sau nemodificarea) formei, sensului, prin schimbarea clasei morfologice şi a funcţiilor sintactice. Este unul dintre cele trei mijloace (modalităţi) interne de formare a cuvintelor în limba română (alături de derivare şi compunere)" [10, p. 83]. După părerea lui N. Corlăteanu, această modalitate, şi anume „procedeul morfologico-sintactic, când un cuvânt trece dintr-o clasă morfologică în alta asumându-şi funcţiile ei", capătă în ultimii ani amploare şi o explorare intensivă [2, p. 198].

1. Adjectivarea participiilor

„Trecerea unui cuvânt de la o parte de vorbire la alta se face prin modificarea comportării lui gramaticale pe fondul aceluiaşi sens lexical; cuvântul îşi însuşeşte caracteristicile morfologice şi sintactice ale părţii de vorbire la care trece. Orice parte de vorbire care se substantivează, de exemplu, un adjectiv, un pronume, o formă verbală, poate căpăta articol, se poate declina sau poate primi determinative adjectivale şi poate îndeplini funcţii sintactice specifice substantivului; partea de vorbire care se adjectivează „capătă semnificaţia adjectivului, grade de comparaţie" etc., susţine Mioara Avram [1, p. 22].

Se ştie că estomparea valorii verbale a participiilor duce la accentuarea valorilor determinative proprii adjectivului. Este vorba de adjectivarea participiilor. Însă majoritatea participiilor, trecute în categoria adjectivelor, nu pierd întru totul legătura cu verbul. În anumite contexte ele îşi păstrează valoarea iniţială, verbală, iar în altele – capătă funcţie prioritară de adjectiv. Acest fenomen este propriu şi limbii ruse. De exemplu:

Participiu: *хорошо воспитанный ребёнок – copil educat corect.*

Adjectiv: *воспитанный ребёнок – copil educat.*

Majoritatea unităţilor lexicale, generate de conversie, nu rup legătura cu sensurile iniţiale ale cuvintelor sau formelor gramaticale de la care provin. Diferenţa de sens dintre cuvântul primar şi derivatul lui este, de obicei, minimală. Unele similitudini, o anumită legătură semantică există chiar între sensurile mai îndepărtate ale cuvintelor ex-

BDD-A20844 © 2005 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 13:26:27 UTC)

primate prin acelaşi complex sonor [3, p. 41]. Bunăoară, participiul *ascuţit*: *tata a ascuţit sapa – sapa ascuţită de tata*; şi participiul adjectivat *ascuţit* cu sens: *care are o muchie tăioasă,* sau *un vârf înţepător: ac ascuţit, lamă ascuţită* au un semn comun – caracterul verbal destul de pronunţat. În procesul de comunicare, ca rezultat al polisemiei, *ascuţit* a căpătat sens metaforic, figurat: *ager, pătrunzător, înverşunat, aprig*: *minte, limbă, privire ascuţită.*

Adjectivul *ascuţit* a devenit omonim conversional cu participiul *ascuţit* nu din cauza conotaţiei, ci datorită modificării sensului gramatical combinat cu elemente de denotaţie şi conotaţie, ce a avut loc în urma procesului de adjectivare:

O *durere ascuţită, crudă îi pătrunde inima lui* (M. Eminescu).

Trecerea participiului în adjectiv este însoţită de **modificarea** valorii lui lexicale şi, în special, a celei gramaticale. Adjectivarea în acest caz are loc numai de la o singură formă temporală. De exemplu, participiul format de la verbul rusesc *решать* trece în adjectiv numai la timpul prezent – *решающий (момент)*, pe când la timpul trecut – *решавший* – nu se adjectivează.

Adjectivarea face ca participiul să se apropie, din punct de vedere funcţional, de adjectiv şi să provoace omonimia lor formală: *момент, решающий всё – решающий* момент; moment hotărâtor pentru noi – moment hotărâtor, decisiv.*

Se atestă şi deosebiri între valorile participiale în limba rusă şi cele ale echivalentelor româneşti. Astfel, participiile adjectivale ruseşti îşi păstrează valoarea temporală şi de diateză:

Participiu prezent activ – *ассимилирующий, возрастающий;* Participiu prezent pasiv – *видимый, весомый;* Participiu trecut activ – *нашумевший, наболевший;* Participiu trecut pasiv – *извержённый, испуганный.*

Echivalentele româneşti ale acestor participii fie că îşi pierd totalmente nuanţa verbală, de exemplu: *пахнущий – aromat; придуманный – închipuit; вменяемый – incriminat; закопченный – afumat etc.;* fie că sunt adjective propriu-zise: *отвечающий – responsabil; наболевший – arzător, волнующий – emotiv.*

În literatura de specialitate nu există o părere unanimă privind adjectivarea participiilor atunci când acestea fac parte din îmbinări terminologice. Se susţine uneori că, în asemenea situaţii, participiile nu pierd categoriile aspectual-temporale ale verbului şi deci nu se adjectivează. Cercetătoarea L. Kalakuţkaia, polemizând cu V. Lopatin [8, p. 46], care susţine o atare adjectivare în limba rusă, opinează că „adjectivarea participiilor e un proces ce are loc în limbă, însă terminolo-

---

* Participiile cu *-ущ (-ющ) -ащ, (-ящ)* nu trebuie confundate cu adjectivele formate cu aceleaşi sufixe, dar cu temă nu numai verbală, ci şi nominală şi cu o semnificaţie puternic pronunţată prin accentuarea unei trăsături sau însuşiri: *здоровущий – mare, zdravăn; толстущий – foarte gras; жаднющий – avid, zgârcit, hapsân; злющий – răutăcios, avar; гулящий – desfrânat; chefliu; работящий – muncitor, harnic*. Toate cuvintele de acest tip poartă amprenta limbii vorbite. Vezi: [6, p. 352].

BDD-A20844 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 13:26:27 UTC)

gia lipsită de legăturile vii lingvistice nu constituie un teren favorabil pentru desfăşurarea multilaterală a unui fenomen atât de complicat" [6, p. 55]. V. Lopatin are, după părerea noastră, dreptate, deoarece îmbinările terminologice neutralizează categoriile aspectual-temporale ale participiilor. În componenţa îmbinărilor de acest gen participiile rămân invariabile: *согласованное определение – atribut acordat; сбалансированный бюджет – buget echilibrat; вооруженное восстание – răscoală armată; активированный уголь – cărbune activat; дистиллированная вода – apă distilată; насыщенный раствор – soluţie suprasaturată; проявленная пленка – peliculă developată* etc.

După cum am remarcat anterior, se poate vorbi de o adjectivare completă şi atunci când participiile fac parte din componenţa expresiilor frazeologice: *устроить вырванные годы – a face zile fripte; с открытым сердцем – cu inima deschisă* etc.

În dicţionarele bilingve rus-române găsim multiple cazuri când echivalentele româneşti ale participiului rusesc apar şi cu valoare verbală, şi cu valoare adjectivală:

Вызывающий → 1. причастие от глагола *вызывать: care cheamă;*

2. прилагательное: *sfidător, provocator, arogant;*

обдуманный →1. причастие от глагола *обдумать: gândit, cugetat;*

2. прилагательное: *chibzuit, gândit, cumpătat, judicios;*

Sunt frecvent atestate şi cazurile când echivalentul românesc al participiului rusesc are menţiunea „прилагательное" (adjectiv): *вообразимый* → прилагательное: *imaginabil;*

воображаемый → прилагательное: *închipuit, imaginar, aparent.*

Interacţiunea factorilor gramaticali şi lexicali la trecerea participiilor în adjective este diferită. „Convertirea" participiilor în adjective poate fi determinată de factorii gramaticali, lexico-gramaticali sau rezultă din includerea participiului în unităţi terminologice sau e o consecinţă a transformărilor lexicale. Să analizăm aceşti factori.

a) Adjectivarea participiilor – consecinţă a factorilor gramaticali

Din acest grup fac parte formele participiului trecut pasiv rusesc, devenite adjective (aceste forme, provenite de la verbe intranzitive la trecut pasiv, se pretează mai uşor adjectivării pentru că exprimă rezultatul acţiunii ca o trăsătură caracteristică a unui obiect): *жареный – prăjit; вареный – fiert; крытый – acoperit; дутый – umflat* etc. Majoritatea participiilor trecute pasive au intrat în categoria adjectivelor încă în rusa veche, evoluând în rusa contemporană în adjective derivate cu sufixele *-н-, -т-*: *печёный, мороженый, рваный, колотый, битый* etc.

Unele din ele sunt utilizate în limba contemporană, păstrându-şi valoarea temporală de participiu, dublând pe *-n-* în sufix şi formând în aşa fel dublete adjectivelor [7, p. 21]: *плетёный – плетенный; гружёный – груженный.* Majoritatea şi-au pierdut însă transparenţa morfologică de verb şi sunt utilizate doar ca adjective: *рваный – rupt; солёный – sărat*.

Participiile se deosebesc de adjective prin faptul că, graţie caracterului lor verbal, pot avea compliniri

BDD-A20844 © 2005 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 13:26:27 UTC)

şi formează construcţii participiale: *плетёная корзина – coş împletit; плетенная дедом корзина – coşul împletit de bunic.*

Aceleaşi modificări observăm şi la adjectivarea participiilor în limba română. Participiile *murat, sărat, prăjit, fript, copt, cojit, împletit* ş.a. au fost supuse demult adjectivării şi se comportă ca adjective propriu-zise. Doar atunci când primesc compliniri, le putem percepe ca pe nişte participii: *Liliacul înflorit în grădină răspândea o mireasmă încântătoare* (participiul *înflorit* în componenţa unei construcţii participiale); *Liliacul înflorit răspândea o mireasmă încântătoare (înflorit* este un participiu adjectivat).

b) Adjectivarea participiilor – consecinţă a influenţei factorilor lexico-gramaticali

Pe această cale trec în adjective majoritatea participiilor de diferite forme: trecute-prezente, active-pasive: *решающий момент, прошедший год, выдающийся учёный, любимый ученик, воспитанный ребёнок.*

Forma participială, de exemplu *решающий* în îmbinarea *решающий момент*, fără compliniri şi într-o propoziţie neizolată, pierde, în primul rând, valoarea diatezei active şi a tranzitivităţii, denumind o însuşire procesuală permanentă, neatestând corelaţia temporal-categorială [7, p. 23].

Din moment ce particularităţile verbale se atenuează, forma *решающий* exprimă nuanţele calitative, care modifică valoarea ei lexicală şi o delimitează de infinitiv şi în general de sistemul verbului. Cuvântul *решающий* în îmbinarea *решающий момент* are nu numai sensul de *момент, который решает,* dar şi conotaţia *основной, главный, самый важный.* Nuanţa calitativă se dezvoltă, iar forma participială pierde legătura cu verbul şi capătă însuşirile adjectivului, de exemplu, capacitatea de a exprima diferite grade de comparaţie: *более воспитанный, самый решающий* etc.

Acelaşi lucru se întâmplă şi în limba română cu participiile adjectivate: *anul trecut, omul iubit, copil educat.* Acestea pot, de asemenea, să exprime grade de comparaţie, ca adjectivele: *un copil mai puţin educat, cel mai iubit dintre pământeni* (Marin Preda).

c) Adjectivarea participiilor – consecinţă a trecerii participiului în unităţi terminologice

În acest grup sunt incluse adjectivele care au devenit termeni în diferite domenii. Participiul are semnificaţia unei însuşiri procesuale permanente, apoi se consolidează, cu această semnificaţie, ca parte componentă a unui termen: *режущий инструмент; шагающий экскаватор; отравляющее вещество.*

Se adjectivează prioritar participiile prezente, mai cu seamă cele active: *абсорбирующий – absorbant, de absorbire; активирующий – de activare; вспенивающий – spumant* etc. [11, p. 73].

Participiile trecute se adjectivează mai rar: *согласованное определение – atribut acordat; концентрированный раствор – soluţie saturată* [11, p. 183].

Termenii de acest fel apar de obicei în literatura tehnică de specialitate şi sunt fixaţi în dicţionarele respective.

d) Adjectivarea participiilor – consecinţă a transformărilor lexicale

Acest proces decurge în mo-

BDD-A20844 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 13:26:27 UTC)

dul următor: participiile, fiind întrebuinţate cu sens figurat, redând anumite caracteristici, calităţi, sunt percepute ca purtând o însuşire calitativă, nu o trăsătură procesuală, şi deci nu mai pot să menţină particularităţile gramaticale ale verbului. Se supun acestui tip de conversie, de obicei, participiile prezente active şi trecute pasive: *блестящий успех, возмущённый тон, заезженная острота, надутый слог, озабоченный вид* etc.

Acest proces este valabil şi pentru participiile româneşti: *glume răsuflate, cifre umflate, faţă disperată, ton revoltat* etc.

Atestăm şi calchieri din alte limbi, de exemplu, din limba franceză: *le homme fini – конченный человек – om sfârşit, terminat (decăzut, degradat); l'air distrait – рассеяный вид* ş.a.

Trecerea de la sens direct la sens figurat are loc metaforic: *разболтанная гайка – разболтанный человек; разнузданный конь – разнузданный человек;* în română: *cal desfrânat – purtare desfrânată*; ori metonimic: *разочарованный вид – тон, голос, лицо; faţă, voce dezamăgită* etc.

Analizând aceste modele corelative, observăm că procesul de adjectivare capătă amploare şi în limba română. Sufixele adjectivale *-bil: imaginabil; -tor: translator; -al: senzaţional* etc. devin tot mai frecvente la formarea echivalentelor semantice şi gramaticale pentru redarea participiilor adjectivate ruseşti.

2. Substantivarea participiilor

Procesul de adjectivare este strâns legat de procesul de substantivare a participiilor, ce denotă conversia gramaticală, fenomen interesant care, deocamdată, nu a fost suficient cercetat. Participiul, după cum s-a menţionat în repetate rânduri, are multe însuşiri gramaticale comune cu cele ale adjectivului, inclusiv şi capacitatea transformării în substantiv. Referitor la acest fenomen A. M. Peşkovski spune: „Întrucât participiul este, mai întâi de toate, adjectiv, el posedă toate trăsăturile adjectivelor, printre care şi capacitatea deplasării spre substantive" [9, p. 253].

Substantivarea în limba română a fost moştenită ca fenomen din limba latină, care atestă formaţiuni de felul: *ploratus* (plâns), *auditus* (zvon), având aceleaşi terminaţii ca şi participiile trecute pasive.

În limba română contemporană procesul de substantivare are loc atunci când semnul obiectului exprimat de participiu marchează şi numele acestui obiect: *omul iubit – iubitul; om osândit – osânditul;*

1. Asemenea substantivului, participiul substantivat poate fi întrebuinţat la formele hotărâtă şi nehotărâtă: *un rănit – rănitul;* la numărul singular şi plural: *iubitul – iubiţii;* la genul masculin şi feminin: *acuzatul – acuzata;*

2. Toate participiile substantivate posedă calitatea de a se declina: *răspuns – răspunsuri, nişte răspunsuri, unor răspunsuri;*

3. Ele îndeplinesc funcţii ca ale substantivului: de subiect ori complement, nume predicative, diverse circumstanţiale, cele mai obişnuite fiind primele două.

Cauza substantivării definitive a unor astfel de participii rezultă din faptul că ele şi-au creat prin analogie noi forme participiale: *uns*, *tors*, *făcut* şi, ca urmare a concurenţei cu alte formaţiuni, au pierdut valoarea

BDD-A20844 © 2005 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 13:26:27 UTC)

verbal-adjectivală caracteristică participiilor. Procesul dat, declanşat în limba latină, continuă şi în limba română contemporană.

În momentul când participiile sunt supuse procesului de substantivare, ele îşi asumă însuşirile şi funcţiile substantivului.

Iată cum decurge acest proces:

a) *Бойца, раненного осколком снаряда, отправили в госпиталь*; (unde *раненного* – este participiu trecut pasiv cu funcţia de atribut pe lângă substantivul *бойца*). Un proces similar are loc şi în română: *Ostaşul rănit de o schijă de obuz a fost transportat la spitalul militar*.

b) *Раненого бойца отправили в госпиталь.* În acest caz *раненого* este adjectiv, provenit de la verb şi folosit fără compliniri (*осколком снаряда*), îndeplineşte funcţia atributivă, adică este un determinativ pe lângă acelaşi substantiv (*бойца*). – *Ostaşul rănit a fost transportat la spitalul militar.*

c) *Раненного отправили в госпиталь.* În acest caz atestăm trecerea adjectivului verbal (participial) în substantiv, iar ultimul posedă acum şi calităţile gramaticale, şi funcţia sintactică a substantivului. De exemplu, poate avea pe lângă sine un determinativ: *тяжело раненный* etc. – *Rănitul a fost transportat la spitalul militar* (*grav rănitul* etc.)

Pentru participiile trecute în categoria substantivelor este caracteristică ajustarea şi concretizarea semnului lexical general.

Modalităţile de trecere a participiilor în substantive sunt diferite. În dependenţă de aceasta, substantivarea participiilor poate fi împărţită în trei grupuri:

a) Substantivarea verbală

Participiile din această categorie dispun de verbalitate evidentă, deoarece au pe lângă sine compliniri. Acest fapt se explică în felul următor: trecând în substantive, participiile nu şi-au pierdut totalmente însuşirile verbului. Ele alcătuiesc un nivel „intermediar" între participiu şi substantive. *Делегаты, собравшиеся в конференц-зале, горячо обсуждали новость.*

Delegaţii adunaţi în sala de conferinţe discutau cu ardoare noutatea.

Dacă în această propoziţie se omite substantivul determinat *делегаты*, participiul trecut activ preia funcţia substantivului omis şi devine subiect: *Собравшиеся в конференц-зале горячо обсуждали новость. Cei adunaţi în sala de conferinţe discutau cu ardoare noutatea.*

Participiile trecute active substantivate pot îndeplini şi funcţia de complement direct:

Вспомним с нами
отступавших,
Воевавших год иль час,
Павших, без вести
пропавших,
С кем видались мы
хоть раз,
Провожавших, вновь
встречавших,
Нам попить воды
подавших,
*Помолившихся за нас.**
(А. Сурков)

---

* (Nu vom încerca să traducem aceste rânduri în limba română, pe motiv că subordonata care ar echivala în cazul de faţă cu formele menţionate nu ar avea semnificaţia conotativă, metaforică a participiilor substantivate din textul propus.)

BDD-A20844 © 2005 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 13:26:27 UTC)

b) Substantivarea contextuală

În acest compartiment sunt incluse numeroase participii care pot fi utilizate şi ca participii, şi ca substantive. Participiile de acest tip sunt lipsite de cuvinte lămuritoare. Ultimele conduc la intensificarea verbalităţii participiului şi la estomparea sensului de obiect, persoană. A se compara: *И встанем и в молчание разопьём за павших дружескую чашу* (participiu substantivat). *Ne vom ridica şi în tăcere vom cinsti în memoria celor căzuţi* (participiu substantivat).

Aceste participii sunt utilizate frecvent în vorbire: *ведущий, отстающий, отсутствующий, заведующий, командующий, утопающий, падающий, провожающий, отъезжающий, остающийся.*

E de menţionat că aceste cuvinte sunt nişte participii prezente active substantivate şi au în limba română echivalente diverse:

Substantive: *заведующий-şef, administrator; командующий – comandant* etc.

Subordonate: *едущий – care merge (cu vreun mijloc de transport); утопающий – care se îneacă; падающий – care cade; провожающий – care petrece, conduce; отъезжающий – care pleacă.*

Uneori, participiile substantivate capătă o nuanţă abstractă, echivalentele româneşti sunt neomogene, de natură gramaticală diferită: *грядущее – viitorul; происшедшее – cele întâmplate; минувшее – trecut; последующее – următoarele (ul); предыдущее – precedenta (ul)* etc.

c) Substantivarea uzuală

Participiile de acest fel se deosebesc de cele precedente prin faptul că în toate cazurile de utilizare au semantică substantivală de obiect (persoană). Ele nu denumesc calitatea obiectului, ci însuşi obiectul, îndeplinind, de regulă, funcţia de subiect sau complement.

Aceste cuvinte sunt nişte participii care demult au pierdut legătura şi cu timpul, şi cu diateza, nefiind percepute de purtătorii de limbă ca participii. Ele au trecut în categoria numelui şi se comportă ca nişte substantive veritabile. Dovadă sunt şi echivalentele lor româneşti care fac parte din categoria substantivelor: *млекопитающее – mamifer; ряженый – travestit; пресмыкающееся – târâtoare; приданое – zestre; суженый – logodnic; сумасшедший – nebun; подсудимый – inculpat* etc.

Unele participii continuă să fie în procesul de trecere totală în categoria substantivului: *учащийся – elev; трудящийся – muncitor, om al muncii; умерший – defunct; обвиняемый – acuzat; любимый – iubit, drag; учёный – savant* etc.

Rezumând cele relatate cu privire la adjectivarea şi substantivarea participiilor, ţinem să menţionăm că adjectivarea participiilor denotă estomparea verbalităţii şi o amplificare a sensului lor calitativ; substantivarea participiilor vorbeşte însă nu numai de distrugerea verbalităţii, dar şi de reducerea particularităţilor adjectivale, adică de stabilirea unor însuşiri gramaticale de bază ale adjectivelor (calitatea şi capacitatea formării gradelor de comparaţie) precum şi de apariţia unor însuşiri specifice substantivelor.

3. Adverbializarea participiilor

Putem vorbi şi de adverbializarea participiului, acest proces fiind limitat de cerinţe semanti-

BDD-A20844 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 13:26:27 UTC)

ce. Au posibilitate să evolueze în adverbe acele participii care, prin sensul lor, pot caracteriza acţiunea altui verb, de exemplu: *говорить открыто – a vorbi deschis, ответить опечаленно – a răspunde întristat* etc.

Modelul dat, deşi are un corespondent perfect în procesul de adverbializare a adjectivelor, este neproductiv, fapt care în limba română îşi are explicaţia logică: o acţiune finită nu poate caracteriza pe una procesuală, în desfăşurare. Tot prin acest motiv poate fi explicată şi adverbializarea gerunziilor (деепричастия) în ambele limbi.

În limba rusă se pretează mai uşor adverbializării formele participiului prezent activ. Procesul se realizează cu ajutorul sufixului *-е-* (-ющ-е, -ящ-е). V. Vinogradov menţiona că acest model de adverbializare a început în anii ’60-’70 ai secolului al XIX-lea: *беспокояще красива, угрожающе мало, говорить заискивающе* etc. [4, p. 277-278].

Adverbializarea, credem, a luat sfârşit, s-a definitivat în cazul formelor negative: *неожиданно, нежданно-негаданно, незаслуженно, незаметно, неопределённо, неизъяснимо, нескончаемо, неслыханно* etc. În limba română acestora le corespund locuţiunile adverbiale, de cele mai multe ori, cu formant prepoziţional *pe-* şi negaţia *ne-*: *pe neaşteptate, pe neobservate, pe vrute-pe nevrute, pe nedrept; nehotărât*; sau cu prepoziţia *fără*: *fără sfârşit*.

În română sunt şi prepoziţii de origine participială – *mulţumită, datorită, potrivit.* Acestora le corespund în rusă prepoziţia gerunzială *благодаря* şi cea adverbială *согласно.* Aşadar, căile de conversie a participiilor în adverbe în ambele limbi sunt diferite, fapt care a şi determinat diversitatea cantitativă a reprezentării acestui fenomen lingvistic în limbile confruntate.

Conversia participiilor este un fenomen care capătă amploare la etapa actuală în ambele limbi.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE

1. Avram, M., *Gramatica pentru toţi,* Bucureşti, Editura Academiei Române, 1986, 411 p.

2. Corlăteanu, N., *Limba moldovenească literară contemporană. Lexicologia.* Vol. I, Chişinău, Ştiinţa, 1969, 240 p.

3. Cotelnic, T., *Conversia unităţilor lexicale,* Chişinău, Ştiinţa, 1980, 256 p.

4. Виноградов, В.В., *Русский язык. (Грамматическое учение о слове)*, Москва, Высшая школа, 1986, 639 с.

5. *Грамматика русского языка,* Москва, Изд-во Академии Наук СССР, 1980, т. 1, 719 с., т. 2, 702 с.

6. Калакуцкая, Л.П., *Адъективация причастий в современном русском языке,* Москва, Наука, 1971, 227 с.

7. Краснов, И.А., *Пути перехода причастий в прилагательные* // Русский язык в школе, 1977, № 6, с. 23-29.

8. Лопатин, В.В., *Адъективация причастий в её отношении к словообразованию* // Вопросы языкознания, 1966, № 5, с. 29-36.

9. Пешковский, А.М., *Избранные труды по грамматике русского языка*, Москва, Учпедгиз, 1979, 252 с.

10. Constantinescu-Dobridor, Gh., *Mic dicţionar de termeni lingvistici,* Bucureşti, Albatros, 1980, 1056 p.

11. Stanciu, C. ş.a., *Dicţionar de construcţii rus-român,* Chişinău, Redacţia Principală a Enciclopediei, 1991, 468 p.

BDD-A20844 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 13:26:27 UTC)